

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 41 ust. 1 Protokołu dodatkowego do Układu z dnia 12 września 1963 r. ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, który to protokół został podpisany w dniu 23 listopada 1970 r. w odniesieniu do etapu przejściowego stowarzyszenia (zwany dalej „protokołem dodatkowym”), stoi na przeszkodzie wprowadzonemu po raz pierwszy po wejściu w życie powyższych przepisów uregulowaniu prawa krajowego, uzależniającemu pierwszy wjazd członka rodziny obywatela Turcji korzystającego ze statusu prawnego zgodnie z art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego od wykazania przez tego członka rodziny przed wjazdem zdolności do porozumiewania się w prosty sposób w języku niemieckim?
- 2) Czy art. 7 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego opisanemu w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 251 s. 12

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj (Rumunia) w dniu 20 marca 2013 r. — Bogdan Matei, Ioana Ofelia Matei przeciwko SC Volksbank România SA

(Sprawa C-143/13)

(2013/C 171/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Cluj.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bogdan Matei, Ioana Ofelia Matei

Strona pozwana: SC Volksbank România SA

Pytania prejudycjalne

Uwzględniając, że zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾, ocena nieuczciwego charakteru warunków nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług, o ile warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem,

oraz

biorąc pod uwagę, że zgodnie z art. 2 ust. [2] lit. a) dyrektywy 2008/48/WE⁽²⁾ definicja, o której mowa art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta łącznie z prowizjami, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, nie znajduje zastosowania do określenia przedmiotu umowy o kredyt, który zabezpieczony jest hipoteką,

czy

pojęcia przedmiotu lub ceny zawarte w art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG można interpretować w ten sposób, że owe pojęcia — przedmiot lub cena umowy o kredyt zabezpieczony hipoteką — obejmują również, wśród elementów stanowiących świadczenie wzajemne należne na rzecz instytucji kredytowej, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania takiej umowy o kredyt zabezpieczony hipoteką, złożoną w szczególności z oprocentowania, stałego bądź zmiennego, z prowizji bankowych oraz z innych kosztów zawartych i określonych w umowie o kredyt?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

⁽²⁾ Dyrektywa 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2013 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-146/13)

(2013/C 171/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: E. Chamizo Llatas i S. Centeno Huerta, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— uznanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. wprowadzającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej⁽¹⁾ za prawnie nieistniejące a, tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności rozporządzenia w całości,

— Tytułem ewentualnym stwierdzenie nieważności:

a) Artykułu 9 ust. 1 w całości oraz art. 9 ust. 2 w sposób wskazany w zarzucie piątym niniejszej skargi.

b) Całego art. 18 ust. 2 oraz wszystkich zawartych w rozporządzeniu odniesień do Jednolitego Sądu Patentowego jako systemu sądowego patentu europejskiego o jednolitym skutku i jako źródła prawa patentu europejskiego o jednolitym skutku oraz

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Naruszenie wartości państwa prawa przez ustanowienie uregulowania opartego na dokumencie wydanym przez Europejski Urząd Patentowy, którego akty nie podlegają kontroli sądowej.
- 2) Brak aktu Unii a, tytułem ewentualnym, brak podstawy prawnej rozporządzenia ze względu na niewprowadzenie środków zapewniających jednolitą ochronę przewidzianą w art. 118 TFUE.
- 3) Nadużycie władzy przez wykorzystanie wzmocnionej współpracy do odmiennych celów niż cele przewidziane w traktatach.
- 4) Naruszenie art. 291 ust. 2 TFUE oraz, tytułem ewentualnym, naruszenie orzecznictwa w sprawie Meroni przez regulowanie systemu ustalenia opłat za utrzymanie patentu w mocy i określenia udziału w podziale tych opłat.
- 5) Naruszenie orzecznictwa w sprawie Meroni przez przekazanie Europejskiemu Urzędowi Patentowemu określonych zadań administracyjnych związanych z patentem europejskim o jednolitym skutku.
- 6) Naruszenie zasad autonomii i jednolitego stosowania prawa Unii ze względu na system wejścia w życie rozporządzenia.

(¹) Dz.U. L 361, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2013 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-147/13)

(2013/C 171/31)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: S. Centeno Huerta i E. Chamizo Llatas, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1260/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. wprowadzającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej w odniesieniu do mających zastosowanie ustaleń dotyczących tłumaczeń (¹) i obciążenie Rady kosztami postępowania.
- Tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 4, 5, art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 1260/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. wprowadzającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej w odniesieniu do mających zastosowanie ustaleń dotyczących tłumaczeń i obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Naruszenie zasady niedyskryminacji przez wprowadzenie systemu niekorzystnego dla podmiotów posługujących się językami innymi niż język angielski, francuski lub niemiecki, ponieważ system ten jest nieproporcjonalny do realizowanego celu.
- 2) Brak podstawy prawnej art. 4 regulującego tłumaczenia w przypadku sporu niemającego bezpośredniego wpływu na system językowy dokumentu zgodnie z art. 118 akapit drugi TFUE.
- 3) Naruszenie zasady pewności prawa.
- 4) Naruszenie orzecznictwa w sprawie Meroni ze względu na przekazanie Europejskiemu Urzędowi Patentowemu zarządzania systemem zwrotu kosztów (art. 5) i publikacji tłumaczeń (art. 6 ust. 2).
- 5) Naruszenie zasady autonomii prawa Unii przez uzależnienie stosowania rozporządzenia od daty wejścia w życie porozumienia w sprawie Jednolitego Sądu Patentowego.

(¹) Dz.U. L 361, s. 89.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 25 marca 2013 r. — C, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-148/13)

(2013/C 171/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytanie prejudycjalne

Jakie granice wyznaczają art. 4 dyrektywy Rady 2004/83/WE (¹) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które w innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, oraz Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 3 i 7, względem sposobu, w jaki należy zweryfikować wiarygodność wskazywanej orientacji seksualnej, oraz czy granice te różnią się od tych obowiązujących dla oceny wiarygodności innych podstaw prześladowania, a jeśli tak, to jak dalece?

(¹) Dz.U. L 304, s. 12.